

ΠΟΙΗΜΑ 1^ο

Η ώρα αχάραγα
Πρέπει να καθαρίσω.
Όλοι κοιμούνται.
Δεν έχω χρόνο.
Πνίγομαι.
Οι ώρες μέχρι να πάω στο γραφείο κυλούν αργά.
Οι δουλειές του σπιτιού ατελείωτες.
Σηκώθηκα.
Άλλαξα.
Άρχισα το σιδέρωμα.
Έβαλα πλυντήριο.
Στοίβες ολόκληρες τα ρούχα.
Η ώρα 6
Ο άντρας μου και τα παιδιά κοιμούνται.
Φτιάχνω φαγητό.
Ωρα να σκουπίσω.
Δεν προλαβαίνω.
Πάω να τρελαθώ.
Χρόνο για τον εαυτό μου δεν βρίσκω.
Σπίτι γραφείο
Γραφείο σπίτι.
Παντού προβλήματα.
Ευθύνες.
Στεναχώρια.
Άγχος.
Πικρή, σκληρή
Οδυνηρή πραγματικότητα.
Αδιέξοδο.
Γολγοθάς.

Και στο γραφείο τραγικά.
Δικηγόρος είμαι.
Δικηγόρος.
Όχι δικηγορίνα.
Δικηγόρος.
Η φυλακή συνεχίζεται και εδώ.

ΠΟΙΗΜΑ 2^ο

Δύο βήματα τη φορά

Με δύο βήματα ξεκινάει η ζωή

Δύο βήματα γεμάτα ενέργεια και ζωντάνια

Η νέα αυτή ψυχή νιώθει σαν να ακροβατεί σε ένα σκοινί

μικρό, ευάλωτο και απροστάτευτο σε αυτό τον αδικοχαμένο κόσμο.

Και να'μαι εδώ, δυο δυο κάνω τα βήματα στις πόρτες του κλειστού νοικοκυριού μου.

Οι τοίχοι μελαγχολικοί, βρώμικοι, γεμάτοι ανεκπλήρωτες ελπίδες.

Πιάτα, σκούπες και απορρυπαντικά,

χημικά και σκόνες, όλα περιτριγυρισμένα από δύο άψυχα πλέον βήματα.

Πόδια κουρασμένα και βαριά, δύο μαρμάρινες πλάκες που με κρατάνε συνδεδεμένη στο έδαφος.

"Μαγείρεψε, καθάρισε, διάβασε τα παιδιά "

Πότε θα ξαναποκτήσουν ζωντάνια τα βήματα μου;

Πότε θα μπορέσω να αφεθώ ελεύθερη;

Προχώρα μπροστά, μου λένε.

Δύο βήματα τη φορά, ανταποκρίνομαι.

Με δύο βήματα ξεκινάει η ζωή.

Μαριλένα Μαντατζή, μαθήτρια της Α΄ Λυκείου

ΠΟΙΗΜΑ 3^ο

Όλη μου η ζωή μία ανοιχτή πληγή
χάρη σε αυτόν και όσους του μοιάζουν.
χάρη στο δώρο της υπομονής,
το συναίσθημα του φόβου.
Η ανδρική σιλουέτα
ασπρόμαυρη- ταιριάζει στον μουντό μας κόσμο.
ο πόνος του γεννά χρώμα
γεννά αίμα μη ορατό,
ψυχικό, που ρέει.
το αίμα ρέει μέσα μου με συναισθήματα
ρέει παντού όπως και αυτός
Θα χυθεί ποτέ;

ΠΟΙΗΜΑ 4^ο

Καλούπι
Σκούριασε
Δεν το θέλω άλλο
Σκούρυνε
Δεν μ' αρέσει πια
Μίκρυνε
Ή μήπως άλλαξα εγώ;
Φτάνει μ' αυτό το καλούπι
Πέρασε η μπογιά του
Ώρα να βάψω κάτι άλλο
με μπογιά καινούρια
και τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

ΠΟΙΗΜΑ 5^ο

Ακούγονται οι φωνές
Ακούγονται οι απόψεις
Διαφορετικές οπτικές γωνίες
Δεν υπάρχουν ορθές κι αμβλείες

Το κουτί είναι ανύπαρκτο
Είναι νοητό
Η γυναίκα δεν είναι σύμβολο
Δεν είναι ένα συναίσθημα
Είναι ένας άνθρωπος

Ορίζοντες ανοιχτοί
Πιθανότητες χωρίς τέλος
Μονοπάτια ψηλά στα σύννεφα
Δε θα πέσεις στο έδαφος
Κοίτα μόνο ψηλά

ΠΟΙΗΜΑ 6^ο

Σαν τους δεσμώτες κι εμείς
Μόνο που εμείς χορεύουμε και τραγουδάμε και γεννάμε τη
χαρά της ζωής
Μόνο που εμείς γνωρίζουμε την αλήθεια
-κι ας μη μας την είπε κανείς-
Την φύσηξε ένας άνεμος στη σπηλιά μας
κι από αυτήν έρχονται μυρωδιές από δυόσμο και κανέλα.

Σε βάλανε σε αυτήν από παιδί, σε ονομάσανε κορίτσι,
σε δέσανε σφιχτά με υποσχέσεις απ'τα πόδια και τον τράχηλο
και σου είπαν «ζήσε».

Και εσύ να βλέπεις τις σκιές να περνάν από μπροστά σου
και να ακούς κρότους, ποτήρια να σπάνε, ένα μωρό να
κλαίει, έναν πατέρα να φωνάζει, έναν σύζυγο με μαχαίρι.
Και εσύ να βλέπεις τις σκιές και να νομίζεις αυτό για ζωή σου.

Το βλέμμα σου χαμένο, κενό όπως πάντα
Πού τρέχει ο λογισμός σου;
Τα όνειρα είναι για τους ελεύθερους, εσύ είσαι δεμένη.
Έτσι σε θέλουνε κι έτσι σε πλάσανε εξαρχής.
Γυναίκα, δεμένη, κάποτε σκεπτική, γεμάτη απωθημένα και γιατί.

Το φως της φωτιάς πέφτει πάνω σου και σε χαϊδεύει γλυκά
σαν να είσαι εσύ τώρα η πηγή φωτός στο χώρο

-σε παραπλανεί-

Αχ και να 'ξερες πόσο θα ταίριαζαν οι αχτίδες του ήλιου
να μπλέκονται στα μαλλιά σου.

Αχ και να 'ξερες πως οι αλυσίδες ήταν απ' την αρχή σάπιες
και η κλειδαριά δεν ήταν ποτέ κλειδωμένη .

Θα τολμούσες;

Και όμως αυτός ο κάποιος δεν ήλθε ποτέ για εμάς

-δεν τον περιμέναμε κιόλας δηλαδή-

Και εμείς μάλλον δεν τολμήσαμε αρκετά.

Και οι δεσμώτες ακόμη κοιτούν με λαχτάρα τις σκιές...

Και βλέπουν λέει θάλασσες κι ακούν τον ήχο των
κυμάτων όταν σκάνε στο βράχο με φόρα.

Τι να του πω τώρα αυτού του μικρού κοριτσιού

που ονειρευόταν τη φωτεινή πλευρά του φεγγαριού;

Ναταλία Παπαδοπούλου, μαθήτρια της Γ΄ Λυκείου